STAR WARS

6

EPISODUL I

AVENTURI

VÂNAREA LUI ANAKIN SKYWALKER

DAVE WOLVERTON

DAVE WOLVERTON

STAR WARS

VÂNAREA LUI ANAKIN

SKYWALKER

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Dave Wolverton
The Hunt for Anakin Skywalker
2000

Dave Wolverton

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) – născut în 1957 – este un autor american de science fiction, cunoscut pentru lucrările sale de fantezie şi sub pseudonimul David Farland.

Este autorul a peste cincizeci de romane şi povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video a studiourilor Saffire, având o contribuţie însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea şi scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate.*

Locuieşte în prezent în St. George, Utah, cu soţia şi cei cinci copii.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Sebulba era furios în timp ce el şi ciracii săi cercetau cetatea Huttei Gardulla. O blestemă pe Gardulla, în timp ce mergea pe holuri. *Copiii Fantomă* – sclavii pe care muncise din greu pentru ai prinde – scăpaseră de sub nasul Gardullei. Acum, îl punea pe el să-i găsească pentru ea. Era nedrept. Dacă ar fi fost într-o lume care să facă parte din Republică, Sebulba ar fi chemat-o pe Gardulla în instanţă. Dar nu existau instanţe de judecată pe Tatooine. Doar Hutti cu mult mai multă putere decât Sebulba. Va trebui să găsească sclavii. Dacă era ceva ce ura, asta era munca.

Copoiul lui Sebulba, Djas Puhr, mergea în spatele lui, alături de Dugul Khiss. Gondry, Abyssinul uriaş de culoare verzuie, veni pe hol spre Sebulba, cu capul plecat. Mustaţa îi era lungă şi zbârlită. Se comportă ca un copil supradimensionat în timp ce lovi cu pumnul în butonul turboliftului.

Sebulba îşi scoase blasterul greu şi zâmbi rău.

— Pleacă de lângă uşă, spuse el.

Gondry îl privi, cu gura căscată de panică.

— Nu vei mai lăsa niciodată vreun sclav să-ţi scape, mârâi Sebulba în Huttă.

— Hwaree[1]! spuse Gondry.

Chiar îi părea rău. Era doar vina lui că scăpaseră copiii. Ar fi trebuit să-i păzească. Dar el părăsise camera pentru că aşa îi spusese un Jawa!

Sebulba trase şi proiectilul roşiatic lovi stomacul lui Gondry. Singurul ochi galben al uriaşului se deschise larg de durere. Clipi din nou în lacrimi.

— Hwaree, spuse Gondry cu accentul său dur, în timp ce cădea pe podea.

— Nu atât de rău pe cât o să-ţi pară de acum înainte! strigă Sebulba.

---

[1] Hwaree – Îmi pare rău.

Inima lui Sebulba bătea puternic de furie. Voia să-l rupă pe uriaş în bucăţi, dar semenii lui Gondry erau notorii ca fiind greu de rănit. Îşi puteau regenera membrele şi vindeca rănile în doar câteva minute. Sebulba sări pe pieptul uriaşului şi îi smuls o mână de păr din mustaţă. Gondry tresări de durere.

Sebulba îl lovi pe Gondry în ochi cu blasterul şi ţipă:

— O să te împuşc în fiecare zi timp de o săptămână până când vei găsi copiii!

Gondry îşi ridică o mână în faţă pentru a se proteja. Sebulba îi muşcă încheietura şi, pentru o clipă, se luptară unul cu celălalt – Sebulba zbătându-se şi muşcând, Gondry încercând să evite loviturile.

— Iartă-mă, şefule, că o spun, se aventură Djas Puhr, dar cu cât pierzi mai mult timp pedepsindu-l pe Gondry, cu atât devine mai greu să-i urmărim pe Jawa care ne-au furat sclavii.

Sakiyanul înalt vorbise cu blândeţe, rezonabil. Sebulba se încruntă şi coborî de pe Gondry. Se simţea epuizat, chiar şi după un pic de ceartă. Semăna prea mult cu munca.

— Bine, spuse Sebulba.

Intră în turbolift. Djas Puhr îl urmă, alături de Khiss, Dugul uriaş. Gondry se târî ultimul. Pedepsirea uriaşului nu adusese nimic bun. Sebulba începuse totul fiind furios. Acum era şi furios şi obosit. Ascensorul se deschise la nivelul şapte, zona sclavilor. Luminile erau stinse. Sebulba şi ciracii săi ieşiră în holul care fusese sculptat în gresie. Ţevile de deasupra transportau cablurile electrice şi aerul răcoros până spre cele mai îndepărtate zone ale cetăţii.

Un gândac mora uriaş sună din corn în stânga lor. Sebulba ieşise din lift exact atunci când gândacul se întorsese şi atacă. Gândacul enorm dudui pe coridor pe cele zece picioare ale sale. Sebulba nu îl putea vedea. Khiss ridică puşca blaster şi trase. Focul blasterului lumină aer, iar Khiss văzu uriaşa creatură neagră cu ochii verzi năpustindu-se spre ei. Blasterul rupse bucăţi de chitină şi gândacul mort se opri la doar câţiva centimetri de piciorul lui Sebulba. Khiss scoase din centură o lanternă mică dar puternică şi lumină holul din dreapta lui. Gândacii morţi murdăreau holul şi mirosul exploziilor transmiţătoarelor umplea aerul. Un păianjen fantomă gigantic ţesuse o pânză la capătul holului. Prinsese deja un vierme effrikim cu două capete şi învelea biata creatură în corzi mai

puternice decât oţelul.

Jawa care lăsaseră gândacii să scape din cuştile lor şi îi eliberaseră pe sclavi, făcuseră multă mizerie în cetatea Gardullei. Fumul încă se ridica în unele locuri. Făcuseră o treabă bună. Sebulba îşi dădu brusc seama că nu mai era supărat pe Gondry. Nici măcar nu mai era supărat pe Gardulla. Jawa erau cei care provocaseră problema – Jawa aceia mici, murdari, împuţiţi, cu ochii strălucitori! Îi ura.

Ştiu ce voi face, gândi Sebulba. *Îi voi prinde pe Jawa ăia şi îi voi arunca într-o groapă de Sarlaac.*

Tocmai îşi imagina cât de distractiv va fi, când ajunse la scena infracţiunii. Uşa infirmeriei era distrusă. Khiss ilumină camera. Lumina se reflecta pe echipamentele medicale şi pe paturi. Din fericire, aici nu erau păianjeni uriaşi care să-şi facă de cap. Djas Puhr intră primul şi adulmecă aerul.

— Urma devine slabă, spuse el. Ajutoarele Gardullei au fost deja pe-aici. Gamorreanii au împuţit camera destul de rău.

— Poţi să-i miroşi pe Jawa? întrebă Sebulba. Îi vreau pe cei care au făcut asta.

Imensul Sakiyan se strecură prin cameră, adulmecând uşa, mirosind mesele, pe lângă încuietoarea cuştii energetice care îi ţinuse prizonieri pe *Copiii Fantomă*.

— Gondry, descrie-mi-i pe acei Jawa, spuse el după câteva minute lungi.

Gondry arăta mai bine acum, deşi încă părea zguduit. Rana de blaster de pe burtă i se vindeca.

— Uh, mici, spuse el. Haveau ochi care străluceau. Haveau robe.

— Eşti sigur că nu erau oameni? întrebă Djas Puhr. Miros doi oameni, un Twi'lek şi altceva, o fiinţă de care nu sunt sigur.

— Prea mic pentru hhumani, insistă Gondry.

— Copii! spuse Khiss. Începu să mârâie adânc din gât. Copii!

— Ce? întrebă Sebulba.

— Ieri am prins doi copii sclavi vorbind cu *Copiii Fantomă* în cala de andocare. A tras în ei, dar am ratat.

Sebulba privi cu gura căscată la ciracii săi, surprins. Copiii sclavi făcuseră asta? *Sclavii* făcuseră dezastrul ăsta în cetatea Gardullei? Interesant. Huttii ofereau recompense pentru oricine era prins că ajuta la eliberarea sclavilor. Recompensa pentru

aceşti copii ar putea fi suficientă pentru a acoperi necazurile lui Sebulba.

— Dacă îi prindem, spuse Sebulba, va trebui să concepem o tortură specială!

— Nu *dacă* îi prindem, spuse Djas Puhr. Ci *când*.

Copoiul Sakiyan luă ceva mic de pe podea şi îl ridică pentru ceilalţi. Era o bucată de piele verde de Twi'lek.

— Rulaţi asta printr-un scaner, spuse Sebulba. Când îl vom găsi, el ne va conduce către ceilalţi.

Capitolul 2

— Aţi auzit vestea fetelor? întrebă Madame Vansitt în dimineaţa aceea, la Academia ei de Seducţii. Nişte copii au încercat să elibereze sclavi, noaptea trecută, în palatul Gardullei. Multe dintre tuneluri sunt în ruină.

— Cine ar face o astfel de prostie? întrebă Ado Mura.

Era o fată umană cu pielea închisă la culoare.

Pala aruncă o privire dintr-o parte în alta. Toate cele douăsprezece fete din clasa ei se priveau uimite. Îşi forţă cozile cefalice să stea liniştite, ca să nu-şi trădeze anxietatea. Spera că celelalte îşi vor imagina că vedeau uimire în ochii ei aurii. Ca elevă, fusese pregătită să fie spionă. Dar nu am simţise niciodată atât de multă îngrijorare ca acum.

— Nu ştiu, răspunse Madame Vansitt. Dar nu vor scăpa. Au găsit o bucată de piele la faţa locului. Era piele de Twi'lek...

Poate că spusese informaţia aia doar ca un element de curiozitate. Patru eleve din cameră erau Twi'lek. Dar puţini dintre semenii lui Pala trăiau pe Tatooine, şi încă şi mai puţini erau încă copii. De fapt, în Mos Espa, majoritatea acelor copii stăteau în acea cameră.

O suspectează pe una dintre noi, îşi dădu seama Pala.

Madame Vansitt aruncă o privire în jur, zăbovind cu ochii pe fiecare fată. Toate învăţaseră diverse metode subtile de sabotare a droizilor. Pala stătea la o masă având în mână un set de senzori pozitronici ai unui droid. Aşeză matricea cu atenţie, împreună cu o cheie. Petrecuse toată dimineaţa plină de nelinişte. Fusese vândută Lordului Tantos, unul dintre cei mai răi piraţi din galaxie. Asta era îndeajuns ca să o îngrozească. Dar după mica ei escapadă de aseară...

Madame Vansitt aruncă o privire spre Pala. Era o femeie mare, care purta ruj doar pentru decor. Dinţii îi erau piliţi până deveniseră ascuţiţi şi, când zâmbea, arătau ca nişte pumnalele perlate în gura ei. Acum avea o urmă de zâmbet în ochi, dar nu şi pe buzele roşii.

Pala fu foarte atentă să nu-şi dezvăluie frământările interioare.

— Ştiţi cu toate pedeapsa pentru o astfel de infracţiune, spuse Madame Vansitt. Moartea.

O spuse în timp ce-şi lăsă privirea să poposească pe Pala.

— Este o pedeapsă corectă, continuă Madame Vansitt pe tonul ei normal de ţinut prelegeri. După cum v-am spus de o mie de ori, pedeapsa pentru o crimă este un preţ pe care doar proştii sunt obligaţi să îl plătească. Dacă fetele inteligente – fetele mele – comit o crimă, nu ar trebui să fie prinse niciodată!

Fetele începură să ciripească inocente. În fiecare zi erau comise infracţiuni pe Tatooine, iar Madame Vansitt îşi făcea aproape întotdeauna timp să le discute la cursurile ei. Dacă infracţiunea reuşise, le vorbea despre motivul pentru care reuşise. Dacă dădea greş, critica performanţa şi analiza motivele pentru care eşuase.

— Fetelor, spuse brusc Madame Vansitt pe un ton dezinvolt, care a fost prima greşeală pe care au făcut-o aceşti copii?

Gola, prietena lui Pala, ridică o mână.

— S-au dus patru ca să facă treaba unuia singur!

— Aşa este, acceptă Madame Vansitt. Nu spuneţi nimănui despre infracţiunea pe care intenţionaţi să o comiteţi. Un complice te va da de gol întotdeauna. Există maşini care pot extrage informaţii chiar şi de la cel mai necooperant prizonier. În acest caz, unul dintre copii a lăsat o bucată de piele la faţa locului. Este posibil să se fi şters de o uşă sau să i se fi rupt într-o luptă. În orice caz, prejudiciul este făcut. Scannerul va identifica criminalul până la căderea nopţii şi el sau ea vor fi în mâinile Gardullei. Odată ce se va întâmpla asta, Gardulla va smulge adevărul de la el sau ea şi toată lumea implicată va plăti preţul final.

— Ce credeţi că va face Gardulla? întrebă Gola.

Madame Vansitt se încruntă.

— Ah, este atât de oribil, încât nu îndrăznesc să vă spun…

— O, haideţi, o implorară copiii. Vă rugăm?

— Ei bine, spuse Madame Vansitt, ultima dată când un hoţ a încercat să-i fure un sclav, Gardulla a făcut un covor din pielea lui. De data asta, însă, o să vrea să se autodepăşească pe ea însăşi.

— Îhh! strigară toate fetele, făcând chipuri dezgustate.

Pala nu se putu abţine. Un fior de teroare o străbătu şi

cozile cefalice începură să se i mişte. Ochii lui Madame Vansitt se îndreptară spre ea.

Ştie, gândi Pala. *Ştie şi nu o să tacă.*

Madame Vansitt zâmbi brusc larg, iar dinţii ei ascuţiţi arătau de parcă îi tăiau buzele.

— Deci, spuse ea, să ne imaginăm pentru o clipă că una dintre voi a comis infracţiunea şi că ştie că mai are doar câteva ore de trăit. Ce aţi face?

Fetele se priviră unele pe altele. Exista un singur răspuns posibil: evadarea. Dar sclavii nu vorbeau niciodată despre asta în faţa proprietarilor lor.

— Aş încerca să scap, spuse Pala cu îndrăzneală.

— Hmmm... Madame Vansitt clătină din cap. Nu este foarte practic când ai un transmiţător ascuns în tine. Tot ce are de făcut proprietarul tău este să apese un buton şi...

Dar, în acest caz, gândi Pala, *proprietarul meu nu poate apăsa butonul. Făcând asta, îmi explodează creierul – şi asta înseamnă că ceilalţi sclavi care au contribuit la comiterea infracţiunii nu ar mai putea fi prinşi niciodată. Nu, va avea nevoie de mine în viaţă.*

— Poate ar putea spera să fie vândută cuiva din afara planetei, sugeră Pala.

Gândea furioasă. Va fi pusă o recompensă pentru capturarea ei. Dar cât valora Pala ca sclav? Era posibil să valoreze mai mult pentru Madame Vansitt în viaţă decât moartă? Ar merge Madame Vansitt atât de departe încât să o ajute pe Pala să scape?

Nu credea asta.

— Ah, ar fi o fantezie frumoasă, spuse Madame Vansitt. Şi în cazul tău, este aproape adevărată. Vei fi vândută mâine, şi dacă Lord Tantos decide să te ia cu o zi mai devreme, atunci viaţa ta ar putea fi cruţată. Dar mă îndoiesc. La urma urmei, trebuie să facă afaceri cu Huttii. Şi nu ar vrea un sclav în care să nu aibă încredere. Nu, ar stoarce el însuşi informaţiile din tine şi apoi te-ar da Gardullei, că să se poată distra şi ea...

Pala continuă să gândească. *Ştie ce am făcut, dar nu va face nimic. Ar putea să-i spună ea însăşi Gardullei, ca să-i intre în graţii...*

— Mi-e teamă, spuse Madame Vansitt, că sclavul care a făcut asta este ca şi mort. Ar fi păcat dacă ar fi una dintre voi.

La urma urmelor, aici, la Academia lui Madame Vansitt, avem de susţinut o reputaţie bună. Avem o tradiţie de menţinut.

Reputaţie. Asta e! îşi dădu seama Pala. Madame Vansitt ştia ce făcuse, şi de îndată ce afla şi restul galaxiei, şi-ar fi pătat reputaţia. Una dintre fetele ei, una dintre sclavele ei, instruită ca spion, fusese suficient de proastă pentru a fi prinsă.

Asta ar afecta Academia. I-ar afecta vânzările, ar afecta reputaţia şcolii în deceniile următoare. Ar putea chiar să o ruineze financiar.

Dar dacă sclava reuşea să scape... reputaţia şcolii ar fi salvată. Pala aproape că îşi putu imagina lucrurile care ar fi putut fi spuse.

— Ai auzit de sclava pe care a instruit-o Madame Vansitt? A pătruns în cetatea Gardullei şi a furat nişte sclavi chiar sub de nasul ei, apoi a dispărut. Madame Vansitt ştie cum să le antreneze!

Madame Vansitt ar pierde o avere dacă Pala ar muri. Dar ar face o avere dacă ar scăpa. Dar chiar dacă Madame ar fi vrut ca Pala să scape, nu o putea ajuta. Ar fi avut prea multe necazuri dacă ar fi aflat cineva. Aşa că Pala va trebui să reuşească singură. Trebuia să-şi dea seama cum să scape de pe Tatooine. Şi odată plecată, nu se mai putea lăsa prinsă niciodată. Se prefăcu că lucrează la matricea senzorilor pozitronici şi se gândi frenetic. Deveni tot mai neliniştită pe tot parcursul zilei şi speră că Madame Vansitt o va lăsa să iasă din clasă.

Abia după-amiaza, stăpâna de sclavi o atinse pe umăr şi spuse:

— Pala, ai împachetat pentru mâine?

— Nu totul, minţi Pala.

— Du-te şi asigură-te că ai împachetat totul. Apoi ia-ţi la revedere de la prietenii tăi.

Pala se întoarse în camera ei şi îşi luă bagajele. Ultimele cuvinte ale lui Madame Vansitt continuau să răsune în mintea ei.

— Apoi ia-ţi la revedere de la prietenii tăi. Ia-ţi la revedere...

Capitolul 3

Djas Puhr nu se mulţumi să aştepte rezultatele scanerului secvenţiator.

Sakienii se năşteau pentru a vâna. Ochii îl ajutau să-şi vadă prada într-un întuneric deplin. Urechile sale fine îl ajutau să audă micii viermi de pietriş târându-se sub pietrele fierbinţi ale lui Tatooine. Simţul mirosului era atât de puternic că puţini sclavi îi scăpaseră vreodată prea mult timp. Era unul dintre cei mai buni căutători de urme din galaxie. Prinsese în infirmerie mirosul a doi copii umani. Daca îl va mirosi vreodată pe vreunul dintre ei, l-ar recunoaşte.

Simţea fiorul vânătorii. Luă cu el un droid căutător care putea detecta mirosurile chiar mai bine decât el. Droidul negru, care plutea pe micile sale motoare repulsoare, se deplasa cu uşurinţă prin locurile înguste. Cu propulsoarele sale puternice şi micile aripioare stabilizatoare, putea călători mult mai repede decât putea alerga un bărbat. Ar fi neobosit la vânătoare.

În adâncul palatului Gardullei, se afla o masă de pe care unul dintre copiii luase nişte transmiţătoare – care mai târziu fuseseră folosite pentru a distruge zeci de tuneluri şi droizi de luptă. Gardulla ar fi bucuroasă să afle cine făcuse asta.

— Droid, poţi simţi mirosul omului care a atins ultima dată masa asta? întrebă Djas Puhr.

— Da, răspunse droidul. Recunosc un miros: mascul, om, copil.

— Exact, spuse Djas Puhr. Să-l găsim.

Odată ce spuse asta, motoarele repulsor ale droidului începură să zumzăie şi porni cu grijă, căutându-şi prada.

* * *

— Bah, îl înjură Watto pe Anakin. Nu-mi eşti de niciun folos aşa! Ce s-a întâmplat? Eşti bolnav?

Toydarianul bătu uşor din aripi în jurul lui Anakin, în curtea cu resturi din spate magazinul său, privindu-l pe băiat din toate unghiurile. Anakin era unul dintre cei mai valoroşi sclavi ai lui

Watto. Nu voia ca el să fie bolnav.

— Poate, spuse Anakin.

Era îngrijorat şi epuizat. Lucrase ieri toată ziua, apoi mai ajutase şi la salvarea *Copiilor Fantomă*. Nu dormise toată noaptea. Acum nici nu se putea concentra asupra muncii. Toată dimineaţa se uitase prin grămezile de resturi după un cablu nou de control amortizor pentru naveta de curse a lui Watto.

— Nu mi te îmbolnăvi, îl avertiză Watto. Munca nu va face decât să se adune.

— Nu am putut dormi noaptea trecută, mărturisi Anakin. Am găsit ceva în piaţa Jawa, ieri. Cred că este un fel de cutie. Nu am putut să o deschid.

— Lasă-mă să o văd, da? ceru Watto.

Anakin nu intenţionase să i-o arate. Se temea că ar putea fi valoroasă, iar Watto ar putea să i-o ia. Dar avea nevoie de o scuză pentru faptul că era obosit şi chiar nu ştia cum să deschidă cutia. Băgă mâna în buzunarul robei, pescui cubul şi i-l întinse lui Watto, să-l vadă. Toydarianul ateriză şi scrută cubul pentru o clipă.

Studie cuvintele scrise pe fiecare parte a cubului. Erau scrise într-o limbă pe care Anakin nu o mai văzuse niciodată. Se uită la imagini.

— Hmmm..., spuse Watto, nedumerit. E vechi. Foarte vechi, cred. Una sau două mii de ani. Se uită la obiect din toate unghiurile. Pare solid. Ce te face să crezi că este o cutie, ai?

— Greutatea, spuse Anakin. Este gol. Sunt sigur că e ceva în interior.

— Eh, nu văd nicio deschizătură! Nu este o cutie. Watto luă o lupă puternică pe care o folosea deseori pentru a inspecta cipurile de date. Hmmm... poate.

Nici Anakin nu reuşise să repereze vreo deschizătură. Totuşi, era sigur că era o cutie.

— Nu, spuse Watto, aruncând cubul înapoi către Anakin. Cred că este un zar – probabil pentru vreun joc de noroc vechi. Gunoaie fără valoare, nu?

Anakin se bucură că Watto credea că nu are valoare. Dacă era aşa, nu i l-ar lua.

— Du-te, acum, continuă Watto. Dormi câteva ore. Dar mă aştept să lucrezi şi mai mult când te vei trezi!

— Super! exclamă Anakin. Mulţumesc!

Watto îi făcu semn să plece, iar Anakin fugi din magazinul de resturi şi ajunse în lumina orbitoare de afară. Alergă în jurul unui ronto[2] care venea spre uşă – călărit de un Weequay care voia să-i vândă pe Watto nişte resturi. Apoi se eschivă pe străzi pe un traseu cu obstacole formate din eopii, droizi, fiinţe şi vehicule.

Mos Espa era un oraş aglomerat de clădiri de culoarea nisipului. Majoritatea clădirilor aveau forma unor cupole, pentru a rezista vânturilor mortale ale deşertului.

Nu ajunsese prea departe, când îi văzu pe Kitster, Pala şi Dorn, toţi aşezaţi lângă standul Jirei. Anakin ştiu imediat, că ceva nu era în regulă. Putea vedea frica de pe feţele prietenilor săi. Nici nu se mai obosi să cumpere vreo băutură de la Jira. Se aşeză şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Dorn, un Bothan pe care Jabba îl pregătea ca spion, îşi făcu sprâncenele să se lipească de tâmple, de parcă nu ar fi fost deloc nervos.

— Sunt pe urmele noastre, şopti el. Gardulla a aflat că patru copii au pătruns în cetatea ei, iar Huttii oferă o recompensă. Au o mostră de piele de-a lui Pala şi ar trebui să poată să o identifice până diseară.

Nici în cele mai cumplite coşmaruri ale sale, Anakin nu şi-ar fi putut imagina vreo veste la fel de rea. Se uită la feţele prietenilor săi şi nu ştiu ce să spună.

Aveau să fie prinşi cu toţii... şi pedepsiţi. Nu era corect. Nu făcuseră nimic rău – niciunul dintre ei nu făcuse nimic greşit. Încercaseră doar să ajute la salvarea *Copiilor Fantomă*, copii mici care fuseseră răpiţi din casele lor. Dacă ar fi trebuit pedepsit cineva, aceia erau Gardulla şi Sebulba.

— Ce ne facem? întrebă Anakin.

Avea gâtul strâns. Jira apăru deodată în spatele lui, aruncând o umbră răcoroasă peste masa lor. Îi puse o băutură de fructe de culoare verde pe masă.

— De ce nu plecaţi voi, copiii, din soare? E mult mai răcoros în apartamentul meu.

— Ăh, nu, spuse Anakin.

---

[2] Ronto – erbivore sauriene cu patru picioare originare de pe Tatooine. Sperioase, dar blânde şi puternice, erau animalele de povară şi călărie preferate ale indigenilor Jawa.

Nu voia ca Jira să audă despre ce vorbeau. Ea se aplecă şi părul ei gri, înfăşurat ca nişte cârpe, îi perie gâtul.

— Cred că ar fi mai bine. Gardulla a pus o recompensă pe patru copii care au încercat să-i elibereze sclavii noaptea trecută. Cineva s-ar putea uita la voi patru şi să-şi facă o idee greşită.

Anakin ridică ochii spre faţa întunecată a Jirei. Era o femeie amabilă, la fel săracă precum ei toţi. În fiecare zi purta aceleaşi haine şi nu cerea pentru băuturile ei mai mult decât costul producţiei. Dar îi citi destul de bine faţa. Se uită spre standul ei şi văzu că îl închisese deja.

— Haideţi.

Îşi întoarse spatele larg spre ei şi se îndreptă spre apartament. Rând pe rând, copiii o urmară. Îi conduse printr-o alee îngustă, pe care soarele lui Tatooine nu ajungea. Apartamentul ei nu avea încuietoare. Nici măcar nu avea un păstrător de umiditate pentru a ţine în interior aerul umed. Când ajunse, alungă câţiva Jawa care trăgeau cu ochiul prin uşă. Când intrară, Anakin văzu de ce nu se deranja să aibă încuietoare. Era puţin mobilier – doar un pat şi câteva rafturi. Spaţiile încorporate în pereţii de piatră nu aveau în ele nimic din electronica normală. Fie nu credea că are ceva de protejat, fie hoţii furaseră deja totul. Nu părea să-i pese. Anakin se gândi la toate cazurile în care Jira îi dăduse băuturi gratis şi se jenă.

— Veniţi, spuse ea, luaţi loc.

Făcu semn spre podea şi se aşeză pe o pernă zdrenţuită, cu picioarele încrucişate. Copiii se aşezară cu toţii în jurul ei. Jira nu era chiar o femeie mare. Era mai înaltă decât copiii, cu oase mai mari. Dar în camera goală avea o prezenţă puternică. Sau poate că domina camera pur şi simplu pentru că era mai în vârstă decât toţi copiii adunaţi laolaltă.

— Acum putem vorbi, spuse ea. La ce v-aţi gândit, încercând să eliberaţi sclavii aceia?

— Nu sunt sclavi, protestă Anakin. Sunt copii, mai tineri decât noi – *Copiii Fantomă*. Sebulba i-a prins pe Datar, o lume a Republicii. Gardulla vrea să îi pună în grădina ei pentru că arată frumos. Dar vor muri acolo. Ne-am gândit – am sperat – că îi putem salva.

— Hmmm, spuse Jira gânditoare. *Fantomele* sunt foarte fragile. A fost amabil din partea voastră să încercaţi să-i ajutaţi.

Dar cum vă veţi salva pe voi înşivă?

— Eu..., începu să spună Pala.

Dar nu termină propoziţia. Nu avea niciun plan.

— Şi cum rămâne cu *Copiii Fantomă*? întrebă Jira. Să-i scoateţi din cuştile lor nu este acelaşi lucru cu eliberarea lor. Dacă Gardulla va detona transmiţătoarele?

— Nu a avut timp să le implanteze, spuse repede Anakin. De asta a trebuit să îi eliberăm noaptea trecută. Nu mai puteam aştepta.

— Înţeleg, spuse Jira. Atunci cum îi veţi duce înapoi pe Datar?

— M-am gândit la asta toată noaptea, recunoscu Kitster, dar nu avea niciun răspuns.

— S-ar putea să le putem aranja o navă care se îndreaptă în direcţia aia, interveni Dorn.

Dar Datar era departe de aici. Anakin se îndoia că ar fi găsit vreodată o navă care să meargă direct acolo.

— Înţeleg, spuse Jira. Aşadar, i-aţi scos din cetate, sperând să îi trimiteţi acasă mai târziu.

Părea foarte îngrijorată şi foarte îngândurată. Ochii ei căprui zburară în jurul camerei, oprindu-se pe fiecare dintre copii.

— Există modalităţi de a pleca de pe planetă, continuă ea pe un ton periculos. Uneori, sclavii dispar şi nu sunt găsiţi niciodată. Poate fi aranjat, dacă cunoşti persoanele potrivite.

— Cunoaşteţi pe cineva care ne poate ajuta? întrebă Anakin.

Îşi dădu seama instantaneu că nu ar fi trebuit să întrebe. Ăsta nu era genul de întrebare la care o persoană deşteaptă ar răspunde. Ea clătină din cap.

— Cunosc pe cineva care cunoaşte pe cineva. Poate lua copiii de pe Tatooine. Dar costă mulţi bani – bani pentru transport, bani pentru mită.

— Părinţii copiilor vor plăti, pariez asta, spuse repede Dorn. Părinţii Prinţesei Arawynne vor plăti.

— Hah! lătră Jira un râset. Poate că ar face-o. Dar ar dura săptămâni ca să-i contactăm, dacă o facem pe căile normale. Nu avem săptămâni. Pala trebuie să plece acum! Deci, avem nevoie de bani. O grămadă de bani. Şi, după cum puteţi vedea, eu nu îi am.

Făcu un gest larg spre apartamentul ei aproape gol şi Anakin se întrebă brusc: era atât de săracă pentru că dăduse tot ce avea pentru cauze bune?

— Eu am câţiva bani, se oferi Pala.

— Sunt sigură că ai, răspunse Jira. Dar este nevoie de mult. Este nevoie de bani pentru plata combustibilului pentru navă şi pentru arme. Şi trebuie să plătim în plus, ca să facem să merite pentru cei care ne-ar putea ajuta. Nu este ceva care poate fi aranjat până la apusul soarelui. Gardulla va veni după tine cu mult înainte.

— Pot să mă ascund, spuse Pala.

— Cu transmiţătorul ăla în tine, o avertiză Jira, va trebui să te ascunzi foarte bine. Altfel, stăpânii te vor găsi repede.

— Dacă se ascunde sub pământ, spus Kitster, semnalul transmiţătorului s-ar putea să nu treacă.

Jira clătină din cap.

— Stăpânii se vor gândi la asta. Vor verifica imediat canalizările şi tunelurile subterane.

— Ştiu, spuse Anakin. Pot crea un bruior de semnal, pentru a-i împiedica să o găsească.

— O poţi face? întrebă Pala, evident îngrijorată.

— Sigur că pot. Pot face unul atât de bun încât nici măcar nu vei putea să te găseşti pe tine însuţi!

Anakin îl planifica deja. Tot ce avea nevoie era un emiţător şi un computer pentru a trimite aleatoriu semnale la putere maximă, mascând efectiv orice semnal trimis de transmiţătorul lui Pala.

— Şi dacă stăpânii o vor face să explodeze? întrebă Kitster.

— Nu o vor face, spuse Pala. Mă vor în viaţă, ca să mă poată forţa să le spun cine a mai fost cu mine. Pala se uită la fiecare dintre prietenii ei. Dar promit că nu le voi spune niciodată, indiferent ce se întâmplă.

Dorn îşi aruncă ambele urechi ascuţite spre înapoi şi îşi arcui sprâncenele astfel încât părul lung se ridică întrebător.

— Jira, am auzit cât de mult costă să scoţi un sclav de pe planeta asta. Este vorba despre zece mii de wupiupi de persoană. Nu vom avea niciodată atâţia bani!

— Există întotdeauna o speranţă, spuse Jira. Majoritatea sclavilor au ceva bani. Împreună, poate că va fi suficient.

Anakin studie faţa bătută de vânt a Jirei pentru a vedea dacă ea credea cu adevărat asta. Colectarea atâtor bani era aproape imposibilă. Nu-şi putea imagina că Jira ar putea să o facă fără să fie prinsă.

— Acum, trebuie să mă apuc de treabă, spuse Jira, strângându-şi mâinile noduroase. Pala, va trebui să te ascunzi. Iar ceilalţi, trebuie să mergeţi acasă şi să vă purtaţi normal. Nu vă mai plimbaţi în grup. Ieşi doar câte unul. Reveniţi după lăsarea întunericului şi vă voi spune dacă ştirile sunt bune sau rele.

Trebuie să mă apuc şi de treabă, îşi dădu seama Anakin. *Dacă nu pregătesc repede bruiorul de semnal pentru Pala, am putea ajunge să murim cu toţii.*

Capitolul 4

Cea mai mare parte a zilei, droidul căutător zbură prin cetatea Gardullei cu Djas Puhr pe urmele sale. Mirosul băiatului era pretutindeni. Se căţărase prin gurile de aerisire, folosise tuneluri care fuseseră neglijate mult timp, se ascunse în colţuri întunecate. Dar, în cele din urmă, urma îi conduse printr-o gură de aerisire din camera piscinelor Gardullei, în deşert. Soarele după-amiezii era fierbinte şi lumina se reflecta din nisipurile albe.

Djas Puhr vedea cel mai bine noaptea. Trebuia să poarte un vizor întunecat pentru a vedea ceva la lumina zilei. După urmele de pe nisip, Djas Puhr decise că toţi copiii călătoriseră prin deşert cu un anumit tip de vehicule, probabil nişte skimmere.

Skimmerele nu lăsau deloc miros. Căutătorul său pierduse urmele de cel puţin zece ori. Dar copiii o luaseră direct către Mos Espa. Traversaseră printr-un canion îngust unde muşchiul ascuţi ca lamele se agăţa de pietre şi florile albe ca o pâlnie se ascundeau în umbră.

Odată ce Djas Puhr va ajunge în Mos Espa, mirosul băiatului va fi uşor de localizat. Căutătorul îl va conduce pe Djas Puhr direct la el acasă. Copoiul îl urmă pe droid, nerăbdător. Îl avertiză să nu o ia înainte. Voia să fie de faţă atunci când căutătorul avea să-şi găsească victima.

Căutătorul îl conduse spre piaţă, unde animalele moarte erau expuse tentant şi patronii restaurantelor stăteau sub copertine, mâncând. Fiinţele dintr-o sută de lumi se înghesuiau pe străzile din afara portului spaţial.

Deodată, căutătorul aprinse o lumină de avertizare roşie.

— Ţintă găsită, la o sută de metri în faţă. Băiat uman, îndepărtându-se de noi.

Djas Puhr privi prin mulţimea de oameni, droizi şi animale.

Cei doi sori orbitori ai lui Tatooine îi deranjau vederea, chiar şi cu viziera pusă.

La o sută de metri în faţă, văzu un băiat cu părul blond

care se îndepărta, cu capul în jos, gândind. Nu era total conştient de pericol.

— Sebulba, şopti Djas Puhr în comunicatorul de pe mână. Am găsit ţinta. Repet, am găsit ţinta. În piaţă.

Răspunsul veni tot prin comunicator.

— Venim imediat.

Capitolul 5

Anakin se despărţi de prietenii săi înainte să plece de la Jira. Era prea periculos să meargă împreună. Se întoarse la Watto şi făcu repede un bruior pentru Pala. Nu îi fu greu. Watto vindea tot timpul bruioare de semnal. Le foloseau în special piraţii, pentru a bloca comunicaţiile atunci când atacau victime. Dispozitivele de tipul ăla erau imense. Dar Pala avea nevoie de ceva mic, ceva ce ar fi putut purta în jurul gâtului. Aşa că făcu un bruior de semnal mic şi îl prinse de un cablu subţire.

O bucată de japoor sculptat pusă deasupra îl făcea să pară un colier de sclav.

Spera că va funcţiona. Trebuia să funcţioneze! Şi trebuia să i-l dea lui Pala cât de curând. Gardulla ar fi putut fi capabilă să o identifice în orice clipă.

Anakin se simţi dezolat. Pala fusese una dintre cele mai bune prietene ale sale de atâta timp, încât nici nu-şi putea aminti. El, Kitster şi Pala fuseseră cu toţii închişi în cetatea Gardullei în copilărie. Nu-şi putea imagina viaţa fără ea.

Lucrurile păreau rele.

Anakin avu un sentiment ciudat că era urmărit. Se întoarse şi aruncă o privire pe drumul din spatele lui. Drumul era plin de lume, droizi şi animale. Nu văzu niciun semn de pericol. Totuşi, nu putea fi chiar în siguranţă. Părăsi drumul şi merse spre o cantină în care Sebulba nu intrase niciodată. Mulţi dintre duşmanii lui îşi petreceau timpul pe acolo – alţi piloţi de curse pe care Sebulba încercase să-i înşele sau să-i omoare. Anakin îi văzu pe Mars Guo şi Teemto Pagalies. Extratereştrii nu îi acordară nicio atenţie, în timp ce Anakin năvălea spre uşa din spate. Când ieşi în soare, merse o vreme, se strecură printr-o ţeavă de drenaj şi se târî printr-o zonă îngustă, cale de mai multe sute de metri.

Asta ar trebui să oprească pe oricine încearcă să mă urmărească, gândi Anakin.

Apoi mintea i se întoarse la Pala. Depindea de Anakin să o salveze. Dar chiar dacă ar scăpa, nu ar mai putea-o vedea niciodată. El va rămâne sclav pe Tatooine. Ea va trebui să se

ascundă printre stele. Avea nevoie de bani ca să o facă să scape.

El avea ceva bani. Fiecare sclav primea câte ceva – suficient pentru a cumpăra alimente. Uneori, Anakin găsea câte o monedă sau un cip de credit. Alteori tranzacţiona cu Jawa lucrurile pe care le găsea şi făcea mai mulţi bani. Dacă Watto ar fi descoperit vreodată cât de mulţi avea, Anakin îşi dădu seama că Toydarianul ar înceta să-i mai dea ceva. Stăpânii încercau să-i ţină pe sclavi săraci. Aşa că, Anakin economisise pentru ceva special. De când se ştia, Anakin visase că într-o bună zi va avea suficient pentru a cumpăra libertatea mamei sale. Cu toate astea, chiar şi cu toate economiile sale, Anakin nu credea că va avea destui bani pentru a face asta următorii ani. Acum va trebui să-i dea totul Jirei, pentru a-i ajuta pe Pala şi pe *Copiii Fantomă*. Mama lui va trebui să-şi aştepte eliberarea.

Se pricepe la asta, gândi Anakin. *La urma urmei, are o mulţime de practică. A aşteptat toată viaţa.*

Genul ăsta de gânduri i se învârteau prin cap în timp ce se îndrepta spre apartamentul Jirei, prin mulţimea după-amiezii, dorind să doarmă.

Deodată, un Jawa se izbi de el. Jawa îi puse o robă în mâini şi spuse cu o voce familiară:

— Nu te uita în urma ta!

— Dorn? întrebă Anakin surprins.

Nu putea vedea faţa prietenului său pe sub roba largă.

— Urmează-mă! spuse Dorn.

— Unde?

Dar Dorn nu răspunse. Tocmai îşi croia drum prin mulţime cu deghizarea lui de Jawa. Simţurile lui Anakin deveniră alerte. *Nu te uita în urma ta*, spusese Dorn. Îl urmărea cineva! Frica îi ridică firele de păr de pe ceafă. Aici în piaţă existau sute de locuri de ascuns. Dorn se ascunse după un colţ, în spatele unei tarabe unde un vânzător vindea generatoare de energie pentru vaporizatoare şi îl trase pe Anakin în spatele lui. Anakin aruncă o privire înapoi. Mergând atentă printre mulţimea din spate său, văzu o persoană înaltă, cu craniu mare şi piele verde-neagră – un căutător Sakiyan. Chiar în faţa Sakiyanului plutea un droid căutător.

Sakiyanul se îndrepta direct spre ascunzătoarea lor.

— Îmbracă-te şi urmează-mă! spuse Dorn şi fugi pe

stradă.

Anakin se îmbrăcă în mantie, un simplu halat Jawa, maro, sperând că deghizarea va putea să-l protejeze pentru o clipă. O luă pe urmele lui Dorn, dar prietenul său se depărtase. Fugi spre periferia oraşului, spre piaţa de deşeuri, unde sute de Jawa umblau pe străzi. Erau droizi şi lume de jur împrejur, şi expuneri uriaşe de resturi, adunate pe prelatele întinse pe sol.

Dar unde dispăruse Dorn în marea aceea de Jawa?

* * *

Sebulba pilota un speeder pe străzile aglomerate din Mos Espa. Intrase în oraş dinspre sud, pe la marginea unei pieţe de resturi în care Jawa etalaseră mici grămezi de resturi şi vindeau ceea ce adunaseră în deşert. Eopiile treceau prin mulţime, căutând de mâncare. Droizii ponosiţi se învârteau, expunându-se oricui se deranja să se uite.

În mod normal, stradă asta era destul de liberă. Dar, o dată pe an, Jawa veneau în număr mare. Un dewback[3] călărit de Jawa traversă drumul prin faţa lui. Sebulba trebui să se oprească pentru a nu lovi reptila uriaşă. Jawa târau o sanie prin oraş, încărcată cu un motor vechi de rachetă.

Sebulba le strigă să se grăbească. Îşi verifică setarea blasterului. Îl mută pe neutralizare. Când îl va prinde pe băiatul pe care îl căuta, nu voia să-l omoare direct. Gardulla va voi mai întâi să petreacă câteva zile torturându-l. Puse blasterul pe scaunul de lângă el, de unde ar fi putut să-l apuce imediat.

Fiara se opri chiar în faţa lui. Patru Weequay pe ronto veneau din direcţia opusă şi, pentru o clipă, intersecţia fu blocată. Weequayii strigară către Jawa să-şi ia de acolo dewbackul. Jawa strigară şi ei. Unul dintre Weequay ridică o puşcă blaster veche şi o agită pe deasupra capului, ameninţător. Jawa de pe dewback îşi scoaseră propriile lor blastere.

— Dispăreţi din calea mea! ţipă Sebulba la toţi.

Comunicatorul lui Sebulba se activă.

— Băiatul vine în direcţia ta!

Sebulba nu putea vedea deloc pe stradă. Ronto şi dewbackul îi blocau vederea.

---

[3] Dewback – reptile cu pielea groasă, originare de pe Tatooine, unde erau folosite ca animale de povară şi pentru călărie.

Deodată avu loc o mişcare în dreapta lui Sebulba. Un Jawa se repezi din mulţimea de lângă el, ajunse la speederul lui Sebulba şi apucă blasterul.

— Hei, drăguţ blaster! Îl pot împrumuta?

Vocea nu era a unui Jawa – era umană! Copilul apucă blasterul şi trase într-un ronto.

— Hei, ce lovitură norocoasă! spuse puştiul.

Îi aruncă blasterul înapoi lui Sebulba, apoi se rostogoli pe dedesubt.

Rontoul nu fusese rănit. Blasterul fusese pus pe neutralizare şi nu rănise creatura – o enervă doar. Animalul urlă şi îşi agită capul mare, furios. Răsturnă un stand de fructe. Weequayii de pe spate său începură să strige. Se agăţară de monstrul dezlănţuit pentru a scăpa cu viaţă. Strada se umplu de ţipete de teroare. Jawa începură să tragă cu blasterele ionice în aer, încercând să alunge rontoul.

— Ce? strigă Sebulba.

Totul se întâmplase atât de repede! Îşi apucă blasterul de ţeavă. Încă era cald. Îl răsuci prin aer şi îl prinse de mâner. Încercă să se uite sub speeder, pentru a vedea unde se ascundea copilul. Un proiectil de blaster lovi scaunul de lângă el. Weequayii trăgeau asupra lui! Credeau că el le împuşcase rontoul. Sebulba ridică privirea şi strigă în Huttă. Rontoul îşi legănă capul puternic, se izbi de dewback şi îşi întoarse ochii furioşi spre speederul lui Sebulba. Atacă. Acesta îşi trase speederul înapoi.

O să-l ucid pe copilul ăla nenorocit, gândi Sebulba.

O altă salvă dinspre Weequays aproape că îl lovi. Sebulba trase şi el. Speederul său stârni un nor de nisip în timp ce dădea înapoi pe străzile înguste, mai repede decât îl putea urmări orice ronto. Sebulba strânse blasterul şi privi strada.

Copilul fugise prin mulţime în timp ce Sebulba era distras. Se uită sălbatic în jur după vreun semn al copilului care fugea, dar nu văzu nimic.

Rontoul continua să atace, dar Sebulba avea reflexe de pilot. Depăşi rapid monstrul. Dewbackul mugi mânios, trăgând motorul uriaş după el. Intersecţia era în haos. Sebulba întoarse după un colţ şi chicoti încântat. Îl admira pe copilul care putuse provoca atât de multe probleme. Apoi primi un apel prin comunicator.

— Stăpâne, spuse Djas Puhr, băiatul se îndreaptă spre hangarul navetelor de curse. Se va ascunde acolo.

Sebulba rânji răutăcios. Hangarul era un loc familiar. Nu avea nicio îndoială, copilul tâmpit va încerca să se ascundă în carlinga uneia dintre navetele de curse.

— Perfect! Aproape am ajuns.

* * *

Dorn se lipi de fundul speederului lui Sebulba şi rânji în sinea lui. Îl lăsase pe Anakin la doar o stradă distanţă. Acum, Sebulba îi oferea o plimbare până la hangar!

* * *

Anakin rămase o clipă la marginea pieţei de resturi, uitându-se la o mie de Jawa, întrebându-se unde ar fi putut fi Dorn. În stânga, deasupra lui, se afla un stand pentru băuturi. Fusese aşezat pe nişte lăzi şi Jawa trebuiau să se caţere ca să-şi ia băuturile.

În partea de sus a treptelor era o tejghea la care se aflau trei Jawa care scufundau cănile în găleţile cu suc de ganno, apoi vindeau sucul negru siropos cât de repede puteau.

Oamenii urau sucul de ganno. Avea gust amar şi le umfla sinusurile.

În timp ce Anakin arunca o privire în jur, văzu un Jawa de pe stand dându-şi gluga pe spate. Pala!

— Pala, am *lucrurile* tale!

— Nu acum, spuse ea. Aruncă o privire spre sud, spre hangarul navetelor de curse, spunându-i în tăcere să meargă într-acolo. Apoi mimă: *Grăbeşte-te!*

Prietenii mă ajută cu toţii! îşi dădu seama Anakin.

Alergă spre hangar.

Capitolul 6

Djas Puhr alerga pe stradă prin piaţa de resturi, încercând să ţină pasul cu droidul căutător. Îi era greu să-l urmărească pe băiat. Copilul aflase cumva că era urmărit. Micul ocol prin Cantina *Racer's Edge* se transformase într-o aventură. Fusese reţinut pentru o clipă de unul dintre rivalii lui Sebulba. Djas Puhr îl împuşcă rapid pe tip, apoi îl căută pe băiatul cu păr blond, dar copilul dispăruse. Avu nevoie de toate abilităţile sale de căutător pentru a-l găsi din nou. Acum îl vedea pe băiatul din faţă, alergând pentru a scăpa cu viaţă, fiind singurul Jawa din mulţimea din piaţa de fier vechi care se grăbea. Strigă prin comunicator:

— Băiatul aleargă spre hangarul navetelor de curse. Se va ascunde acolo.

Droidul căutător zumzăi în aer pe deasupra străzilor înguste. Se opri pentru o secundă, aşteptând ca Djas Puhr să-l ajungă din urmă. Dintr-o dată, de la un ghişeu înalt din dreapta, un Jawa aruncă pe spate o găleată de lichid întunecat. Chestia siropoasă lovi droidul din plin şi picură peste tot. În timp ce sucul negru se scurgea din droid, Djas Puhr recunoscu mirosul amar de ganno. Chestia îi făcu sinusurile să ardă de parcă ar fi respirat acid. Droidul căutător se opri cu zgomot.

— E totul bine? strigă Djas Puhr către droid.

— Am suc de ganno în senzorii olfactivi. Nu mai simt niciun miros! spuse droidul.

Djas Puhr şterse sucul, pentru a nu se strecura în electronica droidului. Auzi un strigăt de indignare de la Jawa din standul de băuturi. Pentru o jumătate de secundă, îşi închipuise că Jawa aruncase sucul accidental, că scăpase, pur şi simplu, de un suc rău. Dar acum îşi dădu seama că Jawa aruncase intenţionat o găleată întreagă. Nu fusese un accident. Fusese un atac! O făcuse unul dintre copii!

Îşi scoase blasterul, aruncând o privire spre stand. Dar erau cel puţin treizeci de Jawa şi toţi se asemănau între ei. Djas Puhr îi studie febril.

— Cine a aruncat asta? întrebă el, sperând că Jawa îl vor

arăta pe vinovat.

Unul dintre Jawa se întoarse.

— Mai vrei una? întrebă o fată.

O a doua găleată cu suc de ganno fu aruncată prin aer. Îl stropi pe vizieră. Mirosul era copleşitor. Djas Puhr îşi aruncă viziera, încercând să ţină sucul de ganno cât mai departe de el însuşi posibil.

Lumina puternică de pe Tatooine păru să se aprindă. Îşi miji ochii plini de durere spre standul de băuturi, unde grupul de Jawa strigau revoltaţi. Atacatorul lui sări în spatele standului.

Îşi miji ochii, încercând să vadă suficient de bine pentru a putea deschide focul în lumina feroce a soarelui. Dar fără viziera întunecată, lacrimile de durere îl orbiră.

Atacatorul îi scăpa!

Capitolul 7

Anakin alergă în hangarul navetelor de curse. Navetele şi motoarele lor erau adunate lângă pereţi, în cutii. Marea Cursă Boonta Eve încă era la o săptămână distanţă şi chiar acum nu lucrau decât doi droizi mecanici. Naveta albastră, veche a lui Watto era acolo, dar încă nu era pregătită de cursă. Anakin fugi spre ea.

De pe linia de curse, Kitster îi strigă:

— Nu o lua! Dacă zbori cu ea, va şti toată lumea că eşti tu. Încearc-o pe asta!

Arătă spre naveta lui Sebulba. Anakin se opri la naveta lui Watto doar suficient de mult timp pentru a apuca o pereche de ochelari de protecţie. Alergă spre Kitster, cuprins de îngrijorare. Fiecare navetă din hangar era construită diferit, personalizată pentru pilot. Toate navetele, în afară de cea a lui Watto, erau construite pentru extratereştri, dintre care unii aveau mai multe membre decât Anakin sau erau de două ori mai mari decât el. Avea nevoie de o navetă construită pentru cineva scund, cu două braţe şi două picioare. Probabil că Kitster avea dreptate. Naveta lui Sebulba ar fi cea mai potrivită. Alergă către naveta portocalie.

Kitster stătea pe capotă, răsucind deja butoanele.

— Haide, Anakin, am încălzit motoarele.

Anakin se urcă în cabină şi găsi ochelarii de protecţie ai lui Sebulba pe scaun, împreună cu câteva chei. Le aruncă pe podea. Kitster răsuci comenzile. Consola de telemetrie şi control se aprinse. Nivelurile lichidului de putere Tradium erau pline; lichidul de răcire părea să se afle la un nivel de siguranţă. Stabilizatoarele şi ajustoarele de altitudine păreau funcţionale. Anakin alimentă repulsoarele. Motoarele începură să fredoneze. Cabina de pilotaj şi motoarele se cutremură, apoi se ridicară în aer.

— Ok, pleacă de aici, îi spuse Anakin lui Kitster. Nu vreau să intri în necaz.

— În nici un caz, argumentă Kitster, înghesuindu-se lângă el. Vin cu tine! Cu toţii ne-am băgat în treaba asta.

Anakin pescuit în buzunar după bruiorul de semnal.

— Dă-i asta lui Pala.

— Abia după ce scăpăm de droidul ăla căutător! spuse Kitster.

Anakin porni generatorul de energie şi cuplajele energetice. O undă roz ca un fulger izbucni între motoare. Cuplajele trimiteau impulsuri magnetice puternice care menţineau imensele motoare împreună.

— M-ai ajutat suficient, argumentă Anakin.

— Nu fi prost, spuse Kitster. Încă nu ai scăpat.

Anakin nu avu timp să mai discute. Studie rapid panoul de control al navetei lui Sebulba. Nu avea niciun sens. Erau prea multe butoane şi comutatoare. Nu ştia la ce foloseau. Începu să se joace cu orificiile de admisie a aerului, asigurându-se că se deschid şi se închid corect pe fiecare motor. Nu era obişnuit cu uriaşele motoare de curse Collor Pondrat Plug-F Mammoth şi cu sistemul lor ciudat de admisie a aerului.

Încă nu terminase cu verificarea preliminară de zbor când droidul căutător apăru, şuierând, prin uşă. Droidul trase o săgeată neutralizatoare care zbură peste capul lui Anakin. Anakin şi Kitster se scufundară în cabină.

Droidul se înclină spre stânga şi emise o ploaie de scântei. Abia acum văzu Anakin că droidul era deteriorat. O urmă subţire de fum albastru-cenuşiu ieşea din maşinăria diabolică. Iar un lichid negru picura din ea. O parte din lichid trebuie să fi intrat în carcasă, scurtcircuitându-i circuitele electrice.

Anakin apucă comenzile navetei de curse. Sebulba avea braţele mai lungi decât el. Acceleraţia era mai sus şi naveta sa avea parbrizul de duraplex mult mai mic pe partea din faţă. Totul despre navetă păru a fi puţin greşit pentru Anakin. Băiatul răsuci acceleratorul, iar motoarele urlară de viaţă. În limitele hangarului, zgomotul părea a fi sunetul a o mie furtuni.

Căutătorul rănit trase rapid spre el. Anakin ştiu că trebuia să scape de droid. Avea mirosul lui! Alimentă puterea motoarelor, iar acestea zvâcniră imediat de la oprire totală la o sută de kilometri pe oră. Îndreptă naveta spre droid. Căutătorul recunoscu pericolul mult prea târziu. Motoarele sale repulsoare mici zumzăiră până se opriră şi, timp de o secundă, droidul pluti. Naveta lui Anakin se repezi spre el. Scânteile izbucniră din carcasa căutătorului, ca o ploaie. Droidul încercă să se întoarcă.

În mai puţin de o secundă, motoarele uriaşe ale navetei de curse încălecară droidul. Anakin îl lovi cu cuplajele energetice. Pentru un om, atingerea câmpului de cuplaj lăsa un membru paralizat pentru câteva ore. Pentru un droid era mortal. Câmpurile magnetice puternice arseră instantaneu fiecare componentă. Firele roz-aprins de energie străpunseră căutătorul, arzându-i găuri în carcasă. Câmpul magnetic puternic disturbă creierul pozitronic al droidului. Celulele de putere din interior erupseră în scântei albastre şi droidul izbucni în flăcări.

Naveta însăşi se izbi de droid la 150 de kilometri pe oră. A fost ca un băţ care lovea o minge. Droidul se spulberă sub impact şi trimise fragmente arzânde de metal într-o mie de direcţii.

Navetele de curse nu erau făcute pentru a se descurca într-un hangar. Unul dintre motoarele uriaşe loviră un droid de reparaţii care acţiona pe lângă naveta ciudată a lui Neva Kee. Droidul fu aruncat într-un perete. Naveta se legănă ca un pendul sub impactul zdrobitor. Lovi peretele stâng, apoi sări în dreapta, împrăştiind droizii mecanici. Acum se îndrepta cu 230 kilometri pe oră spre intrarea în hangar.

Uşa nu era suficient de largă pentru a trece, iar Anakin nu avu timp să oprească. Numai cabina era suficient de mică pentru a trece prin uşă. Motoarele supradimensionate ale lui Sebulba aveau să se lovească de perete!

* * *

Sebulba ajunse la hangarul navetelor de curse, îşi opri speederul şi sări din el. Dorn, încă agăţat de fundul vehiculului, îl urmări pe Sebulba, privindu-i picioarele. Trei dintre complicii lui Sebulba se întâlniră cu el şi se îndreptară cu toţii spre hangar.

Dorn se rostogoli la pământ şi se târî afară de sub speeder. Se uită fix la hangar, frica ridicându-se în el. Putea auzi urletul motoarelor unei navete de curse.

Ieşi de acolo! voia să-l avertizeze pe Anakin. *Imediat!*

Sebulba şi ciracii lui – un Dug, căutătorul Sakiyan şi un ciclop Abyssin uriaş – se repeziră spre hangar. Maşinăria imensă năvăli spre ei. Sebulba urlă îngrozit.

Doi dintre ei săriră deoparte, dar ciclopul prost scoase puşca blaster, se repezi înainte şi ţinti.

Anakin alimentă acceleraţia. Naveta de curse prinse viteză.

Capitolul 8

Gondry era un uriaş prost. Ştia asta. Nu gândise niciodată prea mult. Văzu naveta de curse apropiindu-se de el şi decise să scoată arma. Dar naveta acceleră.

Fu doar vag conştient de cât de repede zbura. Faptul că avea doar un singur ochi, îi oferea o percepţie foarte proastă a profunzimii. Nu putea să judece cât de repede venea ceva spre el. Fumul droidului distrus umplea aerul ca o ceaţă uleioasă. Resturile arzânde zburau prin aer. Dar ceea ce Gondry văzu cel mai bine fu lumina fulgerelor cuplajelor energetice ale navetei de curse. Ştia ce avea să se întâmple dacă îi atingeau. Încă nu trăsese cu blasterul când îl loviră cuplajele. Pentru o fracţiune de secundă, fu conştient de faptul că îl furnica fiecare muşchi din corp. Apoi avu impresia că toate oasele i se transformaseră în cauciuc. Picioarele cedară sub el.

Naveta trecu peste el, în timp ce motoarele uriaşe se izbeau de pereţi. Pereţii se prefăcură în moloz. O parte din acoperiş se prăbuşi. Forţa de impact îl aruncă pe Gondry treizeci de metri. Ateriză departe de dărâmături, afară pe stradă, şi rămase întins, clipind în lumina celor doi sori ai lui Tatooine.

* * *

Djas Puhr tocmai alergase spre clădire atunci când auzi naveta de curse uriaşă cum zboară din hangarul de andocare şi se îndreaptă direct spre ei.

Încă era orbit de lumina soarelui, dar tot reuşi să se arunce la pământ înaintea celorlalţi. Naveta trecu prin uşi şi o porni urlând pe străzi. Sări în picioare şi îşi scoase blasterul. Cu un singur foc, ar fi putut să distrugă rezervorul de combustibil!

* * *

Dorn sări în scaunul şoferului speederului în timp ce naveta de curse trecu prin pereţii hangarului, aruncând pietre şi praf.

Sakiyanul reuşi să se arunce pe pământ, apoi să se rostogolească înapoi pe picioare şi să-şi scoată blasterul. Între timp, Sebulba se întorsese şi fugea înapoi spre speederul său de teren. Dorn trânti piciorul pe acceleraţie, iar speederul ţâşni drept înainte.

Bam! Îl doborî pe Sakiyan şi se îndepărtă de Sebulba. Într-o clipă, Dorn conducea spre acasă speederul furat. Se răsuci în jurul unei banthe speriate. Mulţimea strigă şi fugi să se adăpostească. Aruncă o privire peste umăr.

Sebulba îşi scosese blasterul, trase un foc spre spatele lui Dorn şi ţipă de furie. Dar lovitura trecu pe deasupra. Dorn viră după un colţ.

Sebulba nu avea să aibă o a doua şansă.

* * *

Deşi semenii lui erau greu de omorât, Gondry se simţi îngrozitor după ce fu izbit de naveta de curse. Când Djas Puhr veni la el strigând *Eşti viu?*, Gondry trebui să se gândească mult timp înainte de a răspunde:

— Cred că da.

* * *

Când naveta de curse trecu prin peretele hangarului, Khiss alergă să se adăpostească. Nu fu niciodată foarte sigur cum se întâmplase, dar se feri o fracţiune de secundă şi reuşi să evite să fie prins în unda cuplajelor energetice. Un motor trecu prin peretele din dreapta lui. Dacă ar fi reuşit să se ferească doar un pic mai mult, ar fi scăpat cu totul de probleme.

Motoarele uriaşe încetiniră dramatic atunci când trecură prin perete.

Majoritatea motoarelor de navete nu ar fi reuşit niciodată să treacă. Dar Sebulba îşi întărise carcasa motoarelor cu mult timp în urmă. Fuseseră *concepute* pentru a lovi cu ele în celelalte navete de curse. Motoarele acelea uriaşe erau arme şi rareori trecea o cursă în care Sebulba să nu scoată cu ele, din concurs, pe vreunul dintre inamicii lui. De data asta, uriaşele motoare trecură prin pereţi. Una dintre paletele stabilizatoare Split-X, de fapt o aripă mică, îl agăţă pe Khiss de talie. Deodată

se trezi alergând pe drumurile din Mos Espa, agăţându-se de aripa navetei pentru a scăpa cu viaţă.

* * *

În timp ce Anakin străpungea zidul hangarului, bucăţile de piatră plouară în spatele lui. Deodată se afla pe străzile luminoase din Tatooine, alergând spre piaţa cu resturi încropită de Jawa. Clădirile de la marginea oraşului Mos Espa se ridicau pe ambele părţi ale drumului. Lumea ţipa şi se ascundea, în timp ce eopiile săreau îngrozite. Anakin inversă propulsoarele şi încercă să încetinească. Nu putea zbura prin oraş cu 300 de kilometri pe oră!

Aruncă o privire înapoi, şocat, la uriaşul pe care îl doborâse şi strigă:

— Îmi pare rău!

În timp ce privea din nou înainte, inima îi bubui îngrozită. Paleta de pe motorul drept agăţase un pasager! Un Dug urât se ţinea de ea, strigând înjurături. Se mută cu grijă pe aripă, apoi încercă să sară în vârful carcasei motorului. Picioarele îi alunecară pe carcasă şi începu să cadă. Dar se apucă de braţul de control – articulaţia unde cablul de comandă Steelton se conecta cu motorul – şi rămase acolo, agăţat. Furia îi aprinse ochii.

— O să vă ucid! ţipă el.

Anakin îşi înghiţi frica din gât şi devie pentru a ocoli o eopie care umbla prin faţa lui. Dacă Dugul ajungea la cablu Steelton, putea să se deplaseze pe el ca pe o frânghie, până când ajungea în cabină. Atunci, *ar fi* cu adevărat în stare să-i omoare pe Anakin şi pe Kitster. Anakin se întoarse spre stânga în jurul unei bantha şi se îndreptă spre un speeder. Pasagerii se feriră tocmai în momentul în care Anakin ambală motoarele repulsorului, astfel încât naveta să câştige altitudine. Reuşi să zboare pe deasupra speederului fără să lovească pe nimeni. Reambală propulsorul şi viră la dreapta, după un colţ. Toată naveta se înclină la un unghi de şaizeci de grade. Motorul drept aproape că răzui pământul şi, pentru o clipă, picioarele Dugului chiar ridicară nişte praf.

— Scapă de el! ţipă Kitster.

— Încerc, strigă Anakin.

Inversă propulsoarele, apăsând efectiv pe frâne. Spera că Dugul va fi aruncat înainte. Dar monstrul se lipise de braţul de control. Mârâi de furie şi începu să urce pe cabluri! Anakin trecu de un alt colţ cu o sută de kilometri pe oră, zburând peste piaţa Jawa. Cu ajustarea de altitudine atât de înălţată, trecu frumos peste capetele micilor Jawa. Dar aerul suflat de motoarele cu reacţie lovi piaţa ca un uragan, făcându-i pe Jawa şi toate resturile lor să zboare.

Dugul nu fu descurajat de nicio manevră pe care o încercă Anakin. Se târa tot mai aproape. Anakin ajunse într-o piaţă mare, goală, încetini propulsoarele şi se lăsă mult în dreapta. Motoarele navetei se învârtiră într-un cerc strâns, iar motorul din dreapta se lăsă atât de jos încât aproape că răzui pământul.

Forţa în cabină era extraordinară. Anakin înconjura motoarele de parcă ar fi fost o minge la capătul unei frânghii. Praful şi nisipul se ridicau în jurul lor într-o tornadă care se ridica spre cer. Era ca şi cum s-a fi aflat în centrul unei furtuni orbitoare de nisip. Praful intră între dinţii şi în nasul lui Anakin, iar Kitster închise ochii. Dar Dugul încă se agăţa de braţul cablului.

Ce ar trebui să fac? se întrebă Anakin.

Acceleră propulsoarele şi zbură din nou spre piaţă, pe o stradă îngustă. Lumea ţipa şi se ascundea. Anakin se uită în jos la panoul de control şi văzu nişte butoane. Nu ştia pentru ce erau. Împinse maneta dreaptă. Dugul ţipă de durere. Anakin ridică privirea. Motorul arunca flăcări! Butoanele controlau un fel de armă.

Flăcările atinseră picioarele Dugului. Acesta strigă, îşi dădu drumul şi alunecă prin praf, până ateriză într-o grămadă de furaje ude de dewback.

Dugul ridică capul şi scutură mânios pumnul acoperit de noroi.

— Ar trebui să se bucure că a scăpat de foc! strigă Kitster. Acum hai să-i ducem bruiorul de semnal lui Pala, înainte să fie prea târziu!

* * *

Înapoi în hangar, Sebulba se uită furios după naveta de curse evadată. Trecuse chiar pe deasupra capului său, lăsându-l

nevătămat. Dar asta nu îl înfurie mai puţin. Alergă spre speederul său, sperând să-l prindă pe hoţ, dar un al doilea copil i-l fură chiar de sub nas.

— Aaaah! strigă Sebulba.

Un simplu *om* îi conducea naveta de curse. Un copil îi conducea naveta! Copilul trecuse deja prin peretele unei clădiri şi acum zbura prin oraş.

Un singur om din galaxie pilotase vreodată cu succes o navetă de curse şi nici chiar băiatul ăla nu câştigase vreodată o cursă. Oamenii nu aveau reflexe suficient de rapide. Timp de jumătate de secundă, Sebulba se întrebă dacă ar fi putut fi Anakin Skywalker cel care-i pilota vehiculul. Dar nu putea fi. Anakin Skywalker nu era atât de prost încât să treacă printr-un perete cu o navetă de curse. Nici nu ar fi atât de nesăbuit încât să încerce să zboare prin Mos Espa. Nu, trebuia să fie un copil nebun, disperat, care ştia că dacă îl prindea Sebulba, ar fi murit de o moarte lentă şi agonizantă. Poate că voia să moară în glorie.

Sebulba îşi imagină preţioasa lui navetă intrând într-un dewback masiv cu 800 de kilometri pe oră. O parte din el chiar îşi dori să se întâmple asta. Cel puţin ar fi scăpat de copilul ăla nenorocit. Dar dacă ar face-o, atunci ce ar mai conduce Sebulba în marea cursă Boonta Eve?

Fugi din nou în hangar şi sări în cea mai bună maşină: o navetă elegantă deţinută de un pilotul numit Brant Rumble.

În câteva secunde făcu să-i urle motoarele. Se repezi în stradă.

* * *

Anakin încetini naveta până la nouăzeci de kilometri la oră în timp ce zbura printre clădiri. Chiar şi aşa, se lovi de câteva speedere şi zgârie motoarele lui Sebulba de o clădire. Nu-şi putea permite să-i lase pe ceilalţi să-l vadă că zbura prea bine.

— Uite acolo! strigă Kitster vesel. Aia-i Hutta Gardulla.

În mod clar, creatura asemănătoare cu un melc trecea pe drum, cu câteva gărzi de corp Gamorreane după ea. Anakin coti la stânga, spre ea. Hutta deschise gura larg, îngrozită, şi se repezi să se adăpostească. Anakin scoase flăcări din motorul din stânga, arzând-o pe Huttă şi pe paznicii ei. Gardulla se zvârcoli

îngrozită.

Era timpul să iasă din oraş şi să renunţe la naveta lui Sebulba. Nu putea să se ducă prea departe. Trebuia să se întoarcă cât mai curând acasă şi să-i ducă bruiorul lui Pala, înainte să o identifice ciracii Gardullei. Anakin nu se mai temea pentru el însuşi. Îi lăsase pe Sebulba şi ai lui mult în urmă. Teama lui era acum pentru Pala.

Deodată, auzi scâncetul îndepărtat ale motoarelor unei navete de curse. Recunoscu sunetul: era naveta lui Brant Rumble, urlând în spatele lui. Aruncă o privire spre înapoi. Motoarele sale ridicau praful, creând o ceaţă galbenă. Dar, prin ceaţă, văzu naveta roşie a lui Brant Rumble luând un colţ atât de brusc, încât aproape că lovi un turn de apă.

Anakin eliberă clapeta acceleraţiei, iar motoarele mari se cabrară.

* * *

Sebulba zbură prin piaţa Jawa. Urmărirea hoţilor care îi furaseră sclavii şi naveta, era acum uşoară. Naveta dărâmase tarabele pieţei, se izbise de ziduri, spărsese vehicule şi, în general, făcuse ravagii. Lăsa un nor de praf gros şi galben în aer, ca o furtună de nisip care sufla prin oraş. Într-adevăr, copiii făcuseră pagube uriaşe, îndeajuns de multe încât Sebulba să le ia urma. Un negustor Trandoshan îl auzi pe Sebulba venind pe stradă. Când văzu naveta apropiindu-se, trase o salvă dintr-un blaster greu. Dar Sebulba avea reflexe excelente. Era Dug şi cel mai bun pilot al galaxiei. Coti brusc, evitând salva de blaster.

— Cumpără un blaster mai mare! strigă el.

Clădirile se ridicau de fiecare parte a străzii înguste şi pietonul ciudat făcu să fie un traseu la fel de periculos ca oricare altul pe care îl alergase Sebulba vreodată. Drumul prin oraş era cel puţin la fel de provocator ca cel prin Canionul Arch.

Trecu de un colţ şi, printr-o ceaţă nisipoasă, văzu pe stradă focul motoarelor propriei sale navete de curse, întinzându-se spre un Hutt. Copii proşti. Abia se târau.

Lumea şi animalele fugeau din calea lor. Băieţii trebuiau să meargă încet. Dar străzile erau goale în spatele lor. Sebulba se repezi spre prada sa, venind din spate.

Copiii în haine Jawa se uitară înapoi îngroziţi. Şoferul viră

mult spre stânga, pentru a-l lăsa pe Sebulba să treacă. Sebulba viră spre dreapta. Acolo era o clădire. Lăsă motoarele să intre într-o întoarcere dură, astfel încât, pentru o clipă, naveta se ridică la un unghi de şaptezeci de grade, trecând chiar pe deasupra cupolei.

Apoi trecu de băieţi. Zbură afară din oraş, pe deasupra pustiului. Terenul se deschise, o câmpie cu monoliţi de gresie ridicându-se ici şi colo din sol deşertului, ca nişte stâlpi de sare.

Sebulba întoarse naveta într-un cerc larg. Ridicase un nor enorm de praf în spatele lui. Prin norul galben de praf care se aşeza, îi văzu pe băieţi încă abia ieşind din oraş. Rânji crud. Ştia cum să se joace pe cele mai întunecate temeri ale duşmanilor săi în arena de curse.

Băiatul ăsta crede că fuge de moarte, îşi dădu seama Sebulba. *Ce va face dacă o va vedea că se îndreaptă chiar spre el?*

Îşi deschise acceleraţia şi ţinti naveta lui Brant Rumble direct spre a sa.

* * *

Anakin se uită în faţă, dincolo de marginea oraşului şi strânse din dinţi. Prin norii de praf galben care pluteau ca un fum, îl văzu pe Sebulba zburând direct spre el. Văzu hotărârea din manevra lui Sebulba.

Domurile şi turnurile din Mos Espa formau nişte ziduri de canion în dreapta şi în stânga lui Anakin, pereţii fiind atât de apropiaţi încât nu putu să-şi întoarcă motoarele mari. În faţă, deşertul îi făcu cu ochiul. Câmpia aurie era netedă. Acolo putea să deschidă clapeta acceleraţiei şi să ducă naveta lui Sebulba la viteza maximă. Dorea cu disperare să zboare într-acolo, să fie liber măcar o clipă.

Îi era dor de libertatea familiară pe care o simţea când concura, senzaţia că era una cu naveta, în timp ce zburau pe deasupra nisipului. Fusese întotdeauna un moment în care zgomotul motorului părea să dispară, când uralele mulţimii se estompau, când se simţea perfect singur şi în largul său. În acel moment, nu mai era nimic altceva pe lume. Nici durere, nici frică, nici dorinţă. Doar un moment infinit în care simţea că, într-un fel, făcea parte din ceva cu mult mai important decât el.

— Ţine, spuse Anakin. Împinse bruiorul de semnal în mâna lui Kitster. Du-i ăsta lui Pala, chiar acum!

— Bine! spuse Kitster.

Anakin încetini, permiţându-i celui mai bun prieten al său să sară de pe navetă şi să se strecoare printre clădiri. Apoi deschise larg acceleraţia. Fu surprins de cât de încet răspunseră motoarele. Crezuse mereu că Sebulba avea cea mai rapidă navetă de curse din galaxie. Dar în acel moment, făcu o descoperire uimitoare. Sebulba nu câştiga doar cu viteza. Carcasa întărită a motoarelor sale le transforma în berbece. De aceea motoarele nu puteau să câştige rapid viteză!

Desigur, în cursă, să foloseşti motoarele pe post de berbece, funcţiona bine. Când conducea prin locurile înguste precum Canionul Arch, sau încerca Întoarcerea Tusken, Sebulba putea păstra conducerea în cursă, pur şi simplu prin lovirea concurenţilor săi! Dar asta însemna că naveta lui Sebulba avea o slăbiciune, una pe care Anakin ar putea fi capabil să exploateze într-o cursă viitoare. O navetă cu motoare mai mici, mai rapide, ar putea să se strecoare pe lângă marea maşinărie de ucis a lui Sebulba. Anakin nu se mai gândise înainte că ar putea găsi punctele slabe ale altor navete doar stând pentru un moment la comenzile lor.

Acum chiar voia să facă o cursă. Dar ştia că nu va trebui să zboare la viteză maximă. Ar fi fost un prost dacă ar fi încercat. Se ştia că oamenii nu puteau să piloteze navete de curse. Dacă îndrăznea să zboare la viteză maximă, Sebulba avea să-şi dea seama cine îi conducea naveta. Singura modalitate de a câştiga *acest* meci ar fi să încetinească.

Motoarele urlară. Sunetul răsună în zidurile oraşului în timp ce naveta străbătea străzile înguste. Vântul lovea faţa lui Anakin.

Sebulba se apropia repede de el, ca o fiară roşie, strălucitoare, care se repezea prin norii de nisip. Anakin viră un pic în dreapta şi îşi păstră naveta pe partea acea a străzii. Sebulba se abătu pentru a-l întâmpina.

Anakin respinse teama că Sebulba nu va opri, că Dugul înnebunise.

Nu, trebuie să se oprească, gândi Anakin. *Nu vrea să moară, la fel cum nu vreau nici eu!* Dar crudul Dug venea direct spre el. *Nu va avea timp să se ferească,* gândi Anakin. *O să ne*

lovim!

Deodată Sebulba îşi încetini vehiculul, ridică un blaster şi trase! Proiectilul blasterului vui peste capul lui Anakin. În acel moment, timpul păru să încetinească. Îl văzu pe Dug venind spre el, trăgând cu blasterul, iar Anakin ştiu că Sebulba nu îl va lovi – nici cu arma, nici cu naveta.

Dug ţintea intenţionat în sus, încercând să-l sperie pe Anakin fără să-şi deterioreze naveta. Dacă Sebulba îndrăznea să-l lovească cu naveta lui Brant Rumble, aceasta s-ar sparge într-un milion de bucăţi, cu Dugul în ea.

Nu, Sebulba blufa doar. Ştia că dacă îl putea face pe Anakin să oprească, sau să încetinească, sau să se sperie, l-ar fi prins. Dar Anakin putea întoarce foaia cu Dugul înşelător. Putea transforma întrecerea aia dintr-un joc la cacealma într-un joc *adevărat*! Se prefăcu că virează spre stânga, de parcă s-ar duce înapoi în mijlocul străzii. În timp ce o făcea, acceleră propulsoarele, apucând ochelarii şi cheile de curse ale lui Sebulba.

* * *

Sebulba îl văzu pe băiat virând în mijlocul străzii. Gura Dugului se deschise larg de groază. Băiatul avea să-i omoare pe amândoi! Sebulba nu voia să moară sau să-şi distrugă propria navetă de curse. Mai rău decât manevra neaşteptată, puştiul îşi ascunsese brusc capul, astfel încât nu mai putea să vadă ca să se ferească de naveta lui Sebulba. Poate că băiatul se aştepta să moară şi nu voia să vadă cum se apropia clipa. Sau poate că se temea că va fi împuşcat dacă ar fi scos capul deasupra tabloului de bord.

— Aaaah! strigă Sebulba.

Îşi îndreptă blasterul peste parbrizul de duraplex al navetei lui Brant Rumble şi trase în pământ în faţa băiatului. Sebulba viră spre extrema sa stângă. Motoarele se răsuciră în cuplajele lor energetice în timp ce Dug se ridica pe partea laterală a unei cupole. Cele două navete de curse zburau una spre cealaltă, cu motoarele urlând.

Nu este suficient loc pentru a trece! îşi dădu seama Sebulba.

Deodată băiatul îşi ridică capul înapoi, aruncă ceva şi se

înclină spre stânga.

Navetele abia avură suficient spaţiu pentru a se evita una pe cealaltă prin dreapta.

Dar zbura ceva prin aer! Dugul viclean îşi recunoscu proprii ochelari şi cheile metalice, chiar când motoarele cu reacţie ale navetei lui Brant Rumble le aspirară laolaltă. Motorul din dreapta se opri şi se lovi de solul dur al portului spaţial Mos Espa. Pământul şi praful se ridicară mult în aer şi întregul oraş se cutremură de sunetul exploziei motorului.

Cablul de comandă Steelton se desprinse de braţul motorului. Motorul rămas zbură în continuare, trăgând carlinga în spatele său o viteză de cinci sute de kilometri pe oră. Sebulba se luptă cu comenzile. Fără două motoare care să păstreze cabina stabilă, naveta se legăna pe ultimul cablu ca un pendul. Cabina de pilotaj lovi un stand de fructe în stânga, ricoşă larg spre dreapta, se lovi într-un droid de curăţenie uriaş şi viră înapoi spre stânga.

Sebulba inversă propulsoarele unicului său motor şi opri motorul repulsor al navetei. Cabina căzu în praf, devenind o simplă greutate care se târa în spatele motorului, ca o ancoră. Când se opri, în cele din urmă, pe stradă se ridică un nor de praf atât de gros încât Sebulba nu mai putu vedea nimic în urma lui.

Copiii pe care îi urmărise dispăruseră demult.

Aruncă o privire în jur, prin praf.

— Încă nu am terminat cu tine! mârâi el.

Capitolul 9

Hutta Gardulla era într-o dispoziţie ucigaşă când ea şi acoliţii ei ajunseră la Academia de Seducţii a lui Madame Vansitt. Soarele coborâse jos pe cer şi era sfârşitul unei zile lungi şi urâte. Daunele pe care sclava lui Madame Vansitt le făcuse în cetatea Gardullei erau extraordinare. Şi, dacă povestea era adevărată, chiar sclavii care îi distruseseră fortul şi îi furaseră sclavii, avuseseră, de asemenea, îndrăzneala să dea peste ea cu naveta!

Odată ajunsă în uşile Academiei, Gardulla studie decorul. Era foarte feminin – mătăsuri vopsite fin care decorau pereţii, un parfum plăcut în aer.

Gardulla se strecură înăuntru şi ţipă din toţi plămânii:

— Vansitt, vino aici, imediat!

Madame Vansitt se grăbi să iasă dintr-o clasă. Fetele spioane pe care le antrena veniră la uşă şi aruncară priviri nervoase.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Madame Vansitt.

Madame Vansitt însăşi era de o frumuseţe uimitoare, îşi spuse Gardulla – pentru o femeie umană. Era destul de mare – suficient pentru ca rulourile de grăsime atârnate de obrajii să-i ascundă complet gâtul. Iar bustul şi talia îi erau suficient de mari pentru a-i oferi o formă plăcută, rotunjită. Într-adevăr, foarte puţini oameni aveau norocul să semene atât de mult cu un Hutt.

— Voi trece direct la subiect, spuse Gardulla. Una dintre fetele tale a intrat în casa mea aseară. O vreau – acum!

— Una dintre fetele mele? întrebă Madame Vansitt, gura căscându-i-se de surprindere. Cine ar face aşa ceva.

— Pala Kwi'teksa, spuse Gardulla. Una dintre fetele Twi'lek.

Gardulla văzu mai multe fete Twi'lek în prag.

— Pala? întrebă Madame Vansitt. Sclava pe care am cumpărat-o de la tine?

— Arată-mi-o, ceru Gardulla.

Madame Vansitt aruncă o privire în spatele ei.

— Nu e aici. Am lăsat-o să plece acum câteva ore. Urma să fie vândută mâine, aşa că i-am spus să-şi ia la revedere de la prietenii ei. O aştept să apară în scurt timp.

Gardulla o studie pe femeie. Madame Vansitt era o profesoară capabilă, o femeie crudă şi inteligentă. Gardulla o respectase întotdeauna. Dar, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva profesoara fusese mână în mână cu eleva ei.

— Ei bine, spuse Gardulla. Ce convenabil.

— O putem găsi, totuşi, spuse Madame Vansitt.

Se duse la un birou şi scoase un căutător portabil de sclavi – un dispozitiv electronic mic. Lovi nişte butoane şi apelă o imagine cu Pala. Imaginea era veche, arătând-o fata de acum cinci ani, când o cumpărase Vansitt. Gardulla nu recunoscu copila. Cumpărase şi vânduse mult prea mulţi sclavi pentru a se deranja să-şi amintească numele sau feţele lor. Cu imaginea pe ecran, Madame Vansitt apăsă un buton. Ar fi trebuit să apară o hartă, cu un punct roşu strălucitor pentru a arăta unde se ascundea sclava. În schimb, tot ce apăru, fu o imagine cu purici.

Gardulla se uită la ecran.

— Fată deşteptă, spuse ea. Se ascunde lângă un bruior de semnal.

Gardulla se uită la Madame Vansitt pentru a-i vedea reacţia. Femeia imensă avea un zâmbet forţat.

— Chiar *este* o fată deşteaptă, spus ea. Dar nu poate sta ascunsă pentru totdeauna. Ai vrea să o fac să explodeze? Este posibil ca bruiorul să nu poată bloca comanda de detonare.

Gardulla se gândi la sugestia femeii. Fata era singura legătură pe care o avea cu ceilalţi sclavi care pătrunseseră în palatul ei. Dacă ucidea copilul acum, ceilalţi ar putea să scape.

În mod normal, Gardulla ar fi aşteptat. Dar acum avea o dispoziţie ucigaşă.

— Te rog, fă-o, spuse Gardulla.

Madame Vansitt mai apăsă un buton. După aceea, îşi ţinu respiraţia pentru un moment, parcă încercând să audă o explozie îndepărtată.

Capitolul 10

În seara aceea, în timp ce soarele apunea peste Tatooine, Anakin se strecură pe străzile înguste până la apartamentul Jirei. Prin oraş circulaseră toată ziua zvonuri: Jawa furaseră naveta lui Sebulba şi o pilotaseră ca nebunii pe străzi. Scanarea arătase că Pala, fata Twi'lek, ajutase la furtul sclavilor Gardullei în noaptea precedentă şi chiar acum Gardulla încerca să o găsească fată.

Lui Anakin i se păru că întreaga sa lume se destrăma.

Când intră în apartamentul Jirei, văzu că era împreună cu alte două siluete ascunse în umbră: Kitster şi Dorn. Pala lipsea vizibil.

Jira ridică ochii spre Anakin şi spuse încet:

— Stai jos.

Anakin se aşeză pe podea şi îşi ridică privirea spre Jira. În apartament erau puţine lumini, doar luminile de funcţionare ale câtorva maşini. Părul ei argintiu strălucea slab, dar nu-i putea vedea bine faţa.

— Ştirile nu sunt toate bune, spuse Jira. Un prieten a pus câteva întrebări şi o navă va ateriza mâine seară. Dar trebuie să aveţi banii pentru *Copiii Fantomă* până atunci. Şi prietena ta nu trebuie să fie prinsă de acum şi până mâine. E-n siguranţă?

Kitster îi dusese dispozitivul de blocare a semnalului lui Pala. Spera că va funcţiona aşa cum trebuie.

— Desigur, zise Kitster. Am ascuns-o în ultimul loc în care ar căuta Gardulla: cu *Copiii Fantomă*, în cetatea ei. Am lăsat-o acolo acum o oră.

— Era bine? întrebă Dorn. Am auzit că Gardulla a pus-o pe Madame Vansitt să-i detoneze transmiţătorul.

— E bine, spuse Kitster. Bruiorul de semnal al lui Anakin funcţionează!

Un val de uşurare trecu peste Anakin. Îi salvase viaţa lui Pala – pe moment.

— Gardulla a dus un droid căutător în camera lui Pala şi i-a luat mirosul, spuse Dorn. Acum o vânează. Dar am pus suficient parfum pe ea, astfel încât căutătorul să fie păcălit. Apoi i-am împrăştiat hainele prin piaţă. Jawa le-au dus într-o sută de

direcţii! Căutătorul ar trebui să-i urmărească zile întregi.

— Şşşt... suficient, spuse Jira. Îşi duse un deget întunecat la buze. Nu mai vorbi despre asta. Mă bucur că e în siguranţă. Aţi făcut multe pentru a o salva. Dar trebuie să facem şi mai multe.

Anakin băgă mâna în buzunarul cămăşii, scoţând toate creditele şi monedele.

— Asta va ajuta?

Puse banii într-o grămadă pe podea. Jira o privi recunoscătoare.

— Oricât de puţin ar fi, tot ajută.

Kitster şi Dorn îşi scoaseră şi ei banii şi îi puseră jos.

— Eu pot aduce mai mult, promise Dorn.

— Adu tot ce poţi, spuse Jira. Vom avea nevoie de fiecare monedă sau credit.

* * *

Anakin se grăbi spre casă, simţindu-se speriat. Chiar după apusul soarelui, Mos Espa atingea punctul de vârful al aglomerării, pe măsură ce lumea ieşea din clădiri în aerul răcoros al nopţii.

Se uită în spatele lui după căutători sau după Sakiyanul în haine întunecate. Dar îşi luase câteva măsuri de precauţie. Se pătase singur cu o tărtăcuţă hubba. Asta îi masca mirosul, chiar şi pentru un Sakiyan. Ajunse acasă fără incidente.

Odată ajuns în interior, îşi găsi mama lucrând la un alt droid pentru prietena ei. Ea ridică ochii spre el. Era mai mult decât suspiciune în ochii ei maro. Văzu durere şi teamă.

— Ai auzit veştile despre prietena ta Pala? întrebă ea.

Inima lui Anakin tresări în piept.

— Ce veşti? întrebă el.

Pentru o clipă, îşi imagină că îi va spune că Pala fusese prinsă.

— O caută Gardulla. Ea şi alţi copii au încercat să ajute la eliberarea unora dintre sclavii Gardullei.

Nu întrebă dacă Anakin era unul dintre acei copii. Dar ochii i se fixară pe el.

— Nu erau sclavii Gardullei, spuse Anakin. Erau doar nişte copii pe care Sebulba i-a furat de la părinţii lor.

— Mai ai ceva bani? întrebă mama lui.

— Nu, spuse Anakin. Am dat totul.

Ea aprobă din cap, apoi se întoarse să lucreze la droid.

Ştie, gândi Anakin. *Mama ştie că sclavii strâng bani pentru a ajuta la fuga Palei de pe planetă.*

Se întrebă de câte ori dăduse ea bani înainte pentru a ajuta la câştigarea libertăţii cuiva. În acel moment, simţi că o iubea mai mult ca oricând. Anakin se duse spre ea şi începu să sorteze câteva instrumente, astfel încât să o ajute să termine reparaţiile droidului.

— Nu, spuse mama lui. Ai avut o zi lungă. Încearcă să dormi.

Anakin se duse în camera lui şi se întinse pe pat. Se gândi la Pala, ascunsă în cetatea Gardullei, în imensa grădină de agrement. Se întrebă dacă va putea dormi acolo, în seara asta, printre copacii aceia ciudaţi.

Îşi imagină că stătea culcată cu *Copiii Fantomă*, mângâindu-i, încercând să le ofere alinare. Anakin se rostogoli în pat şi simţi cubul ciudat din buzunar.

Îl scoase şi îl aşeză în gaura de deasupra tăbliei. Adormi cu hainele pe el.

În vis, se afla într-o cameră imensă, strigând după ajutor. Se lovea de ziduri, încercând să iasă. Se gândi că ar putea fi cetatea Gardullei, dar zidurile înalte erau pătrate, iar acoperişul nu avea cupolă transparentă deasupra. Nu era la Gardulla. Era în interiorul cubului!

Nu vedea nicio uşă sau fereastră, nicio cale de a scăpa din închisoare.

— Ajutaţi-mă! se plânse el. Ajutaţi-mă să scap!

Lovi pereţii de metal gri.

— Nimeni nu te poate ajuta, şopti o voce rea. Nimeni nu te poate ajuta. Trebuie să deschizi cubul!

— Cum? strigă el. Cum să-l deschid?

— Din interior, şopti vocea misterioasă.

* * *

Anakin tresări, trezindu-se în pat. Era noaptea târziu. Vocea misterioasă îi răsuna în urechi şi inima îi bubuia. Auzise vocea, era sigur. Nu fusese un vis. Fusese prea reală pentru a fi

un vis. Dar, în întuneric, nu putea detecta nicio mişcare prin apropiere. Nu era nimeni în cameră cu el, planând deasupra patului. Din memorie, Anakin încercă să-şi amintească de unde venise sunetul.

Vocea îi vorbise de deasupra patului, era sigur. Se auzise din gaura de deasupra tăbliei. Se întinse, căutând ciudatul cub care zăcea acolo. Îl apucă în întuneric şi îi simţi marginile pătrate. Cumva, fu dezamăgit. Se gândise că poate s-ar fi deschis, ca o floare care înfloreşte. Dar era tot închis.

— Ai spus ceva? şopti el către cub. Ai vorbit cu mine? Eşti prins acolo?

Ascultă atent şi de data asta se gândi că poate va auzi un răspuns. Sau poate era mai mult un sentiment că aude un răspuns.

Da. Te-am chemat.

— Cum te pot lăsa să ieşi? şopti Anakin.

Din interior, păru să şoptească vocea.

Anakin ridică cubul şi îl privi atent. Nu era sigur dacă într-adevăr simţise un răspuns. Era posibil să deschidă cutia? Să găsească o modalitate de a o deschide din interior? Şi dacă da, ce ar conţine cutia? Un extraterestru mic, poate, o creatură atât de mică încât putea trăi o mie de ani prinsă în cutia aia, încercând să iasă.

Cu greu părea posibil.

O iau razna, gândi Anakin, *din cauza viselor ăstea. Sunt prins într-o capcană cu Pala şi cu toţi prietenii mei. Nu e de mirare că visez că sunt prins în interiorul unei cutii.*

Cu toate astea, chiar dacă ţinea seama de aceste îndoieli, observă cum cubul era mai cald decât aerul nopţii, de parcă ar fi putut genera o cantitate mică de căldură.

Doar creaturile vii degajă căldură, îşi dădu el seama.

Capitolul 11

Marele lord Jabba îşi distra oaspetele, pe pilotul Sebulba, în camerele sale fastuoase. Muzicienii cântau la instrumentele lor plângătoare şi fetele dansatoare se zvârcoleau în faţa tronului său. Bucătarii aduceau tăvi cu mâncare.

— De ce arăţi atât de necăjit? întrebă Jabba în timp ce ridica un vierme effrikim de pe o tavă. Ţi-au stricat copiii ăia naveta atât de rău?

— Nu, Mărite, spuse Sebulba. Va fi reparată la timp pentru cursa de poimâine.

— Am auzit că naveta lui Brant Rumble nu a mers la fel de bine, râse Jabba.

Sebulba se enervă şi mai mult. Va trebui să-l plătească pe Brant Rumble pentru că îi distrusese naveta. Copiii ăştia îl costau bani buni!

— Am pierdut o zi întreagă încercând să-i prind pe monştrii ăia! mârâi Sebulba.

— Poate că te bazezi prea mult pe tehnologie şi nu suficient de mult pe mintea ta.

— Ce vrei să spui, Mărite? întrebă Sebulba.

Ridică nerăbdător ochii spre imensul Hutt. Jabba era unul dintre cei mai mari lorzi ai crimei din galaxie, şi era plin de înţelepciune diavolească.

— Vreau să spun că toţi copiii ăia care ţi-au scăpat, nu vor putea părăsi Tatooine fără ajutor – ajutorul adulţilor, ajutorul altor sclavi.

— Am pus o recompensă pe copii, a spus Sebulba. Sclavi ar fi nebuni să nu pună mâna pe ea.

— Hmmm... reflectă Jabba. Este posibil ca banii să nu fie suficienţi. Sugerez să încerci o altă tactică. Trimite un spion pentru a obţine informaţiile de care ai nevoie – un spion care ar putea câştiga încrederea copiilor.

— Un spion? întrebă Sebulba.

— Am un astfel de spion la îndemână, în pregătire, spuse Jabba. Lasă-mă să ţi-l aduc.

Jabba aruncă o privire la unul dintre asistenţii săi, un droid

torţionar.

— Du-te şi adu-l pe tânărul meu spion Bothan, Dorn. El îi va găsi pe copii.

Droidul se întoarse şi se îndepărtă pe membrele sale metalice.

— Eşti sigur că spionul îi poate găsi pe acei copii? întrebă Sebulba.

— Va găsi el o cale – dacă îi dau stimulentul adecvat, spuse Jabba.

— Şi cam care ar fi acela? întrebă Sebulba.

— Că îl voi ucide dacă nu reuşeşte.

Sebulba chicoti la auzul ideii.

Jabba râse şi el, cu stomacul său imens tremurând. Gâlgâitul său gros răsună prin palat. Nu aveau nicio îndoială că-i vor găsi în curând pe păcătoşi... şi că-i vor pedepsi exemplar.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice

mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

